

[Socialministeren.]

lige saa lidt som der kræves særlige ydre Betingelser for at varetage den ene eller den anden af disse Opgaver.

Værgeraadsarbejdet, som dette i øvrigt er lagt til Rette herhjemme, kan efter min Mening i al Almindelighed i Kommunerne bedst varetages af den Institution, der har det bedste Kendskab til Befolkningen, og som i øvrigt varetager hele den offentlige Forsorg, vel at mærke, naar der gives Kommunalbestyrelserne Adgang til, hvor det kræves, at nedsætte sociale Udvalg og til visse Sider af Arbejdet at tilkalde særlige dertil egnede eller interesserede Medborgere, og denne Udbygning og Supplerings af den kommunale Administration vil det blive det raadgivende Socialudvalgs næste Opgave at tilrettelægge paa en saglig og praktisk forsvarlig Maade.

Hvad dernæst Hjelpekassearbejdet angaar, saa gælder der til Dels tilsvarende Betragtninger, dog at Hjelpekassernes Opgave i en ganske anden Grad end Værgeraadens er af samme Karakter som den, Kommunalbestyrelserne i Forvejen varetager gennem den omfattende Lovgivning om Fattighjælp med og uden Fattighjælps Virkninger. Overfor Hjelpekassernes Bortfald bliver Spørgsmaalet derfor i første Række alene dette, om Forsorgslovgivningen kan ordnes saaledes, at de gøres overflødige ud fra selve det Formaal, der i sin Tid førte til deres Oprettelse og siden har ført til deres stadige Udvikling.

Jeg tror, at dette kan gøres, og det bør af de tidligere anførte Grunde gøres netop samtidig med en samlet Revision af Sociallovgivningen, hvor man paa een Gang kan tage de fornødne Hensyn til alle Sider. Man maa i saa Henseende betræde to Veje, dels at udbygge den øvrige Sociallovgivning, dels at ændre selve Fattigloven.

Hvad det første Spørgsmaal angaar, da vil den foreslaaede Opbygning af Folkforsikringen og navnlig Sygeforsikringens Styrkelse i høj Grad aflaste Hjelpekasserne, der har betydelige Udgifter til Sygehjælp til Personer, der ikke er i Sygekasse; efter den grundige Gennemgang af Folkforsikringsforslaget behøver jeg ikke at fordybe mig videre i dette Punkt. Ligeledes vil Udbygningen af Invalidforsikringen lette Hjelpekasserne, og det nye Forslag om Arbejdsløshedsforsikring med de fornødne Tilskud til Krisekassers Oprettelse har bl. a. det direkte Formaal at lette Hjelpekasserne.

Som en af disse Kassers Hovedopgaver har man altid anført Støtte til Enker og Enkemænd med Børn. Blandt de hjelpekasse-

understøttede fandtes i Fjor 3 124 Enker, der var Forsørgere, med 6 764 uforsørgede Børn; jeg har ikke Tallet paa Enkemænds Understøttelsesforhold og ej heller Tallet paa de foreldreløse Børn, men her drejer det sig jo ikke om nær saa mange; for en stor Del støttes disse ogsaa af Hjelpekasserne.

Det følger af sig selv, at ved en endelig Revision af den samlede Sociallovgivning kan man ikke komme udenom at yde denne Støtte til Enker og Enkemænd med Børn samt til foreldreløse Børn, hvorom Venstres Regeringer allerede før Krigen har fremsat Forslag, der siden gentagende har været diskuteret og i øvrigt har været Vedtagelse nær.

Den nuværende ganske ufyldstgørende Lov om Hjælp til Enker med Børn medfører en aarlig Udgift af 2,2 Mill. Kr. Jeg regner med, at der til denne Opgaves forsvarlige Løsning vil medgaa i alt for Stat og Kommune 5,5 Mill. Kr., hvortil kommer 1,5 Mill. Kr. for Enkemænds Børn samt 30 000 Kr. for foreldreløse Børn udover de nu udgivne 50 000 Kr. Merudgiften ved denne i mange Aar tiltrængte Udbygning af Børnelovgivningen skulde altsaa andrage ca. 4³/₄ Mill. Kr. Til Gengæld vil Fattigvæsen og Hjelpekasser spare betydeligt; Tallet ligger formodentlig mellem 1 og 2 Mill. Kr.

I øvrigt er denne Reform den eneste paa Loven om offentlig Forsorg, som jeg har regnet med vil kræve væsentlige Merudgifter alene paa Grundlag af Kodificeringen; men et saadant Forslag vil jo heller ikke kunne overraske nogen, der har det fjerneste Kendskab til Udviklingen af dansk Børneforsorg. Det har i øvrigt efter min Opfattelse altid været en mørk Plet i dansk Sociallovgivning, at man har stillet sig mest uforstaaende overfor disse Hjemms Børn, som man for saa vidt skulde tro i særlig Grad maatte have Samfundets Bevaagenhed, som deres Forældre ikke var rendt fra hinanden i Utide.

I alt fragaar der paa Grund af de nævnte, allerede forelagte eller planlagte Lovændringer efter Beregningen 6,5 Mill. Kr. i de Udgifter, som nu afholdes efter et Skøn af Fattigvæsenet eller Hjelpekasserne, nemlig — efter en meget forsigtig Beregning — 2 Mill. Kr. gennem Sygeforsikringen, hvoraf ¹/₂ Mill. Kr. til invalideforsikrede, 1 Mill. Kr. vedrørende Enkebørn med flere og 3,5 Mill. Kr. gennem Arbejdsløshedsforsikringens Udbygning.

Men selvfølgelig vilde det trods disse Udgifter og betydelige Ændringer være saglig uforsvarligt og politisk ugørligt over-